

Πώς ὁ Συνταγματάρχης ἔγινε ὑποτακτικός

Στήν φρουρά τῆς Ἁγίας Πετροπόλεως ὁ συνταγματάρχης Βασίλι Μιλόνοφ φημιζόταν γιά τήν ἀκόλαστη ζωή του. Ἀγαποῦσε τήν κραιπάλη καί δέν ἄκουγε τήν εὐσεβῆ μητέρα του, πού προσπαθοῦσε νά τόν πείσει νά σοβαρευτεῖ. Δέν σκεπτόταν οὔτε τόν Θεό, οὔτε τήν αἰώνια ζωή, οὔτε τό φοβερό κριτήριο.

Κάποτε πού ἐπέστρεψε ἀπό γλέντι ἀποφάσισε νά ἀναπαυτεῖ. Δέν πρόλαβε νά κλείσει τά μάτια του κι ἄκουσε καθαρά μία φωνή, πού ἐρχόταν πίσω ἀπό τή σόμπα: «Πάρε τό πιστόλι καί πυροβολήσου». Σκέφτηκε ὅτι σίγουρα κάποιος ἀπό τούς φίλους του ἤθελε νά ἀστερευτεῖ μαζί του. Κοίταξε στό δωμάτιο, ἔριξε μιὰ ματιά πίσω ἀπό τή σόμπα, κανένας! Ξάπλωσε πάλι. Καί πάλι ὁμως ἐκείνη ἡ φωνή ἐπαναλάμβανε ἀπαιτητικά: «Πάρε τό πιστόλι καί πυροβολήσου».

Ἄνησύχησε. Τό εἶπε στόν ἵπποκόμο του, πού τόν συμβούλευσε νά κάνει τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ καί νά προσευχηθεῖ στόν Θεό, γιατί ὁ διάβολος φανερά θέλει τήν καταστροφή του. Ὁ συνταγματάρχης τόν ἔβρισε λέγοντάς τον προληπτικό. Ὁ ἵπποκόμος ζήτη-

σε στόν κύριό του νά τό ἀντιμετωπίσει σοβαρά καί νά προσέξει ὅτι ἡ φωνή θά σιωπήσει ἄν κάνει τόν σταυρό του.

«Τότε θά δεῖτε», τοῦ εἶπε, «ὅτι καί ὁ Θεός καί ὁ διάβολος ὑπάρχουν». Ἄφησε τόν ἵπποκόμο νά φύγει καί κάπως καθησυχασμένος ὁ Μιλόνοφ πάλι ἄκουσε τήν προηγούμενη φωνή πίσω ἀπό τή σόμπα. Ἀποφάσισε τότε νά κάνει τόν σταυρό του. Ἡ φωνή σταμάτησε ἀμέσως. Ἐνιωσε ἔκπληξη.

Ξαφνικά ἐκείνη τή στιγμή ὁ ἀξιωματικός γιά πρώτη φορά σκέφτηκε τόν ἑαυτό του, πῶς ζεῖ... Ὁ ὕπνος χάθηκε καί τό ἐνδιαφέρον γιά τήν προηγούμενή του ζωή ἐξαφανίστηκε. Σκέφτηκε ὅτι εἶναι ὦρα νά μετανοήσει.

Ἐδωσε τήν παραίτησή του καί πῆγε στό Κίεβο γιά νά ζητήσει τήν ἄδεια νά παραμείνει στή Λαύρα. Ὁ Μητροπολίτης Κίεβου ὁμως τόν συμβούλευσε νά πάει στή Μονή τοῦ Γκλίνσκ καί νά διηγηθεῖ τά πάντα στόν ἡγούμενο Φιλάρετο. Ἐτσι καί ἔκανε. Ἡ ἡλικιωμένη μητέρα του ζοῦσε ἀκόμη, ὅταν ὁ πρῶην συνταγματάρχης ἔγινε δόκιμος στήν ἀδελφότητα τῆς Μονῆς τοῦ Γκλίνσκ.

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 29

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

11 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2016

Ἡ ἄκρα ταπείνωση τοῦ Ἡγουμένου

Κάποτε ὁ Ἡγούμενος παπά-Θανάσης ὁ Γρηγοριάτης βρισκόταν στό γραφεῖο μέ ἕναν μοναχό. Αὐτός ὁ μοναχός ἦταν ὀξύθυμος καί πάνω στήν συζήτηση γιά νά ἐπιβάλλει τήν γνώμη του ράπισε τόν Ἡγούμενο. Τότε φάνηκε τό μεγαλεῖο τῆς ἀρετῆς τοῦ Ἡγουμένου. Δέν ἔδειξε καμμιά ἀντίδραση οὔτε θύμωσε οὔτε εἶπε τίποτε. Εἰρηνικότατος πῆρε τήν ἡγουμενική του ράβδο καί πῆγε στήν Ἐκκλησία -εἶχε ἀρχίσει ὁ Ἐσπερινός- καί ὁ Ἡγούμενος ἔφαλλε σάν νά μήν εἶχε συμβεῖ τίποτε.

Ἐκτοτε οὔτε εἶπε τίποτε οὔτε καί ἔκανε κάποια ἐνέργεια ἐναντίον του, ἐνῶ ὡς Ἡγούμενος θά μπορούσε ἀκόμη καί νά τόν διώξει ἀπό τό Μοναστήρι. Ἀλλά οὔτε καί ἀπλή παρατήρηση τοῦ ἔκανε πρὸς συμμόρφωση. Ἐκανε μόνο θερμή προσευχή γι' αὐτόν.

Ἐτσι μετά ἀπό χρόνια, ὅταν ἦταν στά τελευταῖα του ὁ μοναχός, ὁ Χριστός καί ἡ Παναγία δέν τόν ἄφησαν, διότι εἶχε μέν τό πάθος τοῦ θυμοῦ, ἀλλά εἶχε ἐργασθῆ καί εἶχε προσφέρει πολλά γιά τό Μοναστήρι του καί γιά ὄλο τό Ἅγιον Ὄρος. Ἦρθε σέ μετάνοια καί συναίσθηση ζήτησε τόν Ἡγούμενο. Τοῦ ἔβαλε συντετριμμένος μετάνοια καί ζητοῦσε νά τόν συγχώρηση πού τόλμησε νά σήκωση τό χέρι του καί νά τόν κτυπήσει.

Τότε ὁ παπά-Θανάσης τοῦ εἶπε: «Πάτερ μου, ὀλόκληρη τήν ζωή σου ἀγωνίστηκες νά κτίζεις ντουβάρια καί Μετόχια. Καλά ὄλα αὐτά. Ὅμως γι' αὐτήν τήν στιγμή πού βρίσκεσαι τώρα, ἔκανες καμμιά προετοιμασία;» «Συγχώρησέ με, συγχώρησέ με,» ἔλεγε ὁ μοναχός καί ἔκλαιγε μέ ἀναφιλητά. «Ἐγώ σέ συγχώρησα τότε ἀμέσως. Ἀλλά τώρα καλά ἔκανες καί μέ φώναξες, γιά νά σοῦ διαβάσω συγχωρητική εὐχή.»

Ἐτσι ἐκοιμήθη ἐν μετάνοια, εἰρηνικά καί εἶχε καλό τέλος.

«Εἶσαι τρομερά εὐαίσθητος καί δέ δέχεσαι νά σέ προσβάλλουν»

Ἁγίου Πορφυρίου Κανσοκαλυβίτου

«Ἐσύ, μοῦ εἶπε ὁ Γέροντας, τό μόνο κακό πού ἔχεις εἶναι ὅτι εἶσαι τρομερά εὐαίσθητος καί δέ δέχεσαι νά σέ προσβάλλουν.

Γιά τό πρῶτο, δέν εὐθύνεσαι ἐσύ. Τό κληρονόμησες ἀπό τόν παπά-Γιάννη. Καί ἡ εὐαισθησία ἡ μεγάλη, δέν εἶναι καλή. Καλή εἶναι γιά τούς ἄλλους. Οἱ ὅποιοι, συνήθως, τήν ἐκμεταλλεύονται. Καί μάλιστα, πάρα πολύ ἄσχημα.

Ἐνῶ γιά ἐκεῖνον πού τήν ἔχει, εἶναι ὅτι χειρότερο μπορεῖς νά φαντασθεῖς! Ἄσε, πού ἀποτελεῖ καί τήν γενεσιουργό αἰτία ὄλων τῶν ἀσθενειῶν. Γι' αὐτό προσπάθησε νά τήν ἀποβάλλεις. Ἦ ἔστω νά τήν περιορίσεις. Διαφορετικά θά κάνεις κακό καί στόν ἑαυτό σου, ἀλλά καί στήν οἰκογένειά σου. Πού στό κάτω κάτω, δέ σοῦ χρωστάει καί τίποτε, γιά νά τήν ταλαιπωρεῖς, καί μάλιστα, χωρίς κανένα λόγο.

Ὅσον ἀφορᾷ τό δεύτερο, δηλαδή τήν προσβολή, αὐτή κανεῖς δέν τήν ἀνέχεται μέ εὐχαρίστηση. Πολύ περισσότερο ἐσύ, πού εἶσαι ὑπερήφανος καί ἔχεις τήν ἀξίωση

ἀπό τούς ἄλλους νά μή σέ προσβάλλουν, ὅπως δέν τούς προσβάλλεις καί ἐσύ. Ὅμως αὐτά δέ γίνονται σήμερα. Καί ὅλοι μας εἴμαστε θύματα τῆς προσβολῆς πού μᾶς προκαλοῦν οἱ ἄλλοι. Δηλαδή, ὅταν λέμε προσβολή, τί ἐννοοῦμε; Ἐσύ πρέπει νά ξέρεις καλύτερα ἀπό ἐμένα, ἐκείνη τήν ἠθική μείωση, τήν ἠθική βλάβη ἢ τήν ἀμφισβήτηση τοῦ κύρους μας ἀπό τρίτους. Ἦ, πῶς νά τούς ἐλέγξεις, παιδί μου, αὐτούς τούς τρίτους; Ἐλέγχονται; Ἀσφαλῶς ὄχι. Τό σωστό καί δίκαιο εἶναι νά μήν προσβάλλει κανεῖς κανέναν καί νά μήν προσβάλλεται ἀπό κανέναν. Δύσκολο πολύ. Ἀλλά, ὄχι καί ἀκατόρθωτο. Καί αὐτό ἀκριβῶς, ἐπιδιώκει νά πετύχει σήμερα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπάρχουν, ὅμως, περιπτώσεις, πού γίνεται κάποια παραχώρηση ἀπό τό Θεό, γιά νά δοκιμασθεῖ ἡ δική μας ἀντοχή καί τό δικό μας πιστεύω. Στή θεωρία συμφωνοῦμε ὅλοι. Καί ἡ βαθμολογία εἶναι ἴδια, γιά ὅλους. Εἶναι τό «ἄριστα». Ἐνῶ στήν πράξη τά θαλασώνουμε...

Ταπεινός ὑπεράνω σκανδαλισμοῦ!

Μοναχοῦ Μουσῆος Ἀγιορείτου

Ἦταν ἀπό τό Ριζοκάρπασο τῆς σήμερα τουρκοκρατούμενης Κύπρου κι ἦλθε στό Ἅγιον Ὅρος ὅταν κι αὐτό ἦταν Τουρκοκρατούμενο.

Ἐξῆλθε αὐτοῦ μία δύο φορές, γιά νά πάει προσκυνητής στά Ἱεροσόλυμα. Ὅγδόντα ἔξι ἔτη εἶχε νά φάει κρέας. Ὅγδόντα ἔξι ἔτη εἶχε νά δεῖ γυναίκα. Εἴκοσι πέντε ἔτη εἶχε νά πλύνει τό πιάτο του.

Μία φορά ἦλθαν δύο φίλοι ἀπό τήν Ἀθήνα, νεαροί οἰκογενειάρχες. Μέ ρωτοῦσαν ἄν ὑπάρχουν γέροντες τοῦ Γεροντικοῦ καί τῆς Φιλοκαλίας. Τούς πῆγα στόν γέροντα αὐτόν, τόν μοναχό Ἰωσήφ τόν Κύπριο. Ἦταν τότε ἑκατόν πέντε ἐτῶν. Ἦταν ξαπλωμένος κι ἔκανε κομποσχοῖνι. «Οἱ κύριοι» τοῦ λέγω, «εἶναι ἀπό τήν Ἀθήνα καί ἤθελαν νά πάρουν τήν εὐχή σου». Τόν εἶδαν πῶς δέν εἶχε ὄρεξη γιά κουβέντα. Ἀφοῦ εἶπαν δύο-τρία λόγια, τούς ἔκαμε νόημα νά φύγουμε.

Φεύγοντας λένε στόν γέροντα: «Γέροντα, εἴμαστε μέ πολλά προβλήματα, σᾶς παρακαλοῦμε νά προσεύχεσθε».

«Θά προσεύχομαι» τούς ἀπαντᾷ, «ἀλλά γιά νά προσεύχομαι θέλω καί λεφτά!» Ντράπηκα πολύ, τά ἔχασα, δέν ἤξερα τί νά πῶ. Προσπαθοῦσα νά δικαιολογήσω τήν κατάσταση. Ἀποροῦσα γιατί νά τό κάνει αὐτό. Τούς πῆγα σ' ἕναν ἄγιο ἄνθρωπο κι αὐτός νά ζητάει χρήματα γιά νά προσευχηθεῖ; Οἱ ἄνθρωποι ἔφυγαν καί λυπήθηκα.

Τήν ἄλλη ἡμέρα πού πῆγα νά τόν δῶ, μοῦ λέει: «Πάτερ Μωυσῆ τήν ἀρετή δέν τή μαζέψαμε μαζί. Μήν μοῦ φέρνεις κόσμο νά μέ τιμᾶνε. Ζήτησα ἀπό τόν Θεό νά μέ τιμήσει στήν ἄλλη ζωή, ὄχι σ' αὐτή τήν φεύτικη».

Ἐξεπλάγη. Ντροπιάσθηκε στούς ξένους ζητώντας χρήματα, πού ποτέ δέν εἶχε καί ποτέ δέν τ' ἀγάπησε, μέ ντρόπιασε κι ἐμένα. Ποῦ νά τολμήσω νά ξαναπάω κόσμο. Χάλασε τήν εἰκόνα του, ὡς σπουδαίου ἀσκητοῦ. Κατέστρεψε τήν πρόσοφῆ του. Ποιός ἀπό μᾶς τό κάνει αὐτό; Ἦταν ταπεινός. Ἐπεράνω καί τοῦ σκανδαλισμοῦ. Τόν ἔνοιαζε τί θά πεῖ γι' αὐτόν ὁ Θεός κι ὄχι οἱ ἄνθρωποι. Ὅταν τό εἶπα στούς φίλους ἔμειναν ἄφωνοι...